

KERK-KRANT

AUGUSTIJNENKERK EINDHOVEN

jaargang 1, nummer 5

7 april 2013

PAASTIJD

Na het hoogtepunt van het kerkelijk jaar vieren we in de maand april de zondagen van Pasen. Joost Koopmans vertelt er in de *Liturgiekalender* iets over. Op 3 maart is in onze kerk het *Sacrament van Bemoediging* toegediend. Vanaf pagina 4 kunt u enige reacties hierop lezen. Een korte aflevering van de serie *Op weg naar een levende Liturgie* treft u aan op pagina 6. Gerard van de Ven vertelt over de boeiende *Hoogstraat-gemeenschap*: wat beweegt de leden en waar houden zij zich mee bezig.

De overweging over de *Verloren Zoon* op de vierde zondag van de veertigdagentijd heeft mensen zeer aangesproken, zoals uit reacties is gebleken. Op verzoek van velen is de tekst in deze aflevering opgenomen. De pagina's 10 tot en met 12 zijn gereserveerd voor Paul Horbach met het laatste deel over zijn zeer persoonlijke relatie met het Gregoriaans.

Op de pagina's 13 en 14 vindt u de vaste rubrieken *Berichten uit de Augustijnse Gemeenschap* van Dolf van der Linden en de *Berichten uit de Wereldkerk* door Jacinta Speijer met aandacht voor de nieuwe paus.

De *Werkgroep Liturgie* hield een bijeenkomst waar een evaluatie over de afgelopen drie maanden centraal stond. Een verslag van deze vergadering is opgenomen op pagina 15.

De achterzijde van onze *Kerk-Krant* is gereserveerd voor een tekst van Augustinus en een mededeling over de gesprekken over de toekomst van de Augustijnenkerk.

Inhoud

Colofon	Pagina 2
Liturgiekalender	Pagina 3
Sacrament van Bemoediging	Pagina 4
Op weg naar een levende Liturgie	Pagina 6
De Hoogstraatgemeenschap: wie zijn zij en wat doen zij	Pagina 7
De verloren zoon en de barmhartige vader	Pagina 8
Gregoriaans en Misliturgie (deel 3)	Pagina 10
Berichten uit de Augustijnse Gemeenschap	Pagina 13
Berichten uit de Wereldkerk	Pagina 14
Verslag bijeenkomst Werkgroep Liturgie	Pagina 15
Uit een preek van Augustinus	Pagina 16
Kansen voor Augustijnenkerk	Pagina 16

COLOFON

Doelstelling

De *Kerk-Krant* is een uitgave van de Augustijnenkerk Eindhoven. De *Kerk-Krant* is primair bedoeld als informatiemedium over alle activiteiten die er in en rond de kerk plaatsvinden. Daarnaast wil de *Kerk-Krant* fungeren als bindmiddel tussen kerk en gemeenschap enerzijds en tussen de leden van de gemeenschap onderling anderzijds.

De *Kerk-Krant* biedt een podium aan de leden van de gemeenschap en andere geïnteresseerden om te schrijven over onderwerpen die de Augustijnenkerk of de Kerk in het algemeen raken.

De *Kerk-Krant* verschijnt maandelijks, met uitzondering van de maand juli.

Redactie

Joost Koopmans
Jacinta Speijer
Dolf van der Linden
Frans Savelkouls

E-mailadres redactie

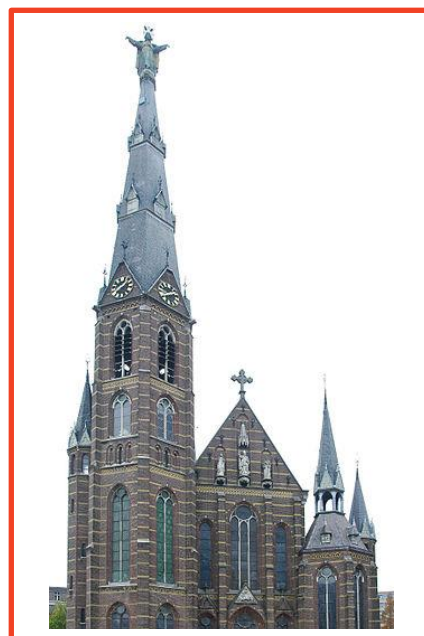
frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Web-site Augustijnenkerk

www.augustijnenkerk-eindhoven.nl

Adres Augustijnenkerk

Tramstraat 37
5611CR Eindhoven
Rector: pater Joost Koopmans OSA
Telefoon: 06-53362781

Bankrekening Augustijnenkerk

ING 108 57 90 ten name van *Augustijnenklooster Mariënhage Eindhoven*
onder vermelding *Paterskerk* of *Augustijnenkerk*

Elektronische toezending

Indien u prijsstelt op toezending van de *Kerk-Krant* per mail, dan gelieve u dit kenbaar te maken via het mailadres van de redactie.

*De redactie behoudt zich het recht voor om ingezonden teksten niet te plaatsen, in te korten of anderszins redactioneel te bewerken.
Het copyright berust bij de auteurs van de bijdragen.*

LITURGIEKALENDER APRIL 2013

PAASTIJD

Vroeger spraken we over de zondagen NA Pasen. Maar tegenwoordig over de zondagen VAN Pasen. De vreugde van dit feest gaat met ons mee, vijftig dagen lang. Jezus, de Levende, staat te midden van zijn volgelingen. Hij geeft ons zijn Geest en vraagt ons om zijn werk voort te zetten. Maar hoe moeten wij dat doen? Hoe geeft de Levende ons wat wij nodig hebben om "vissers van mensen" te worden?

- **Zondag 7 april 10.00 uur. 2^e Zondag van Pasen:** Voorganger: Dolf van der Linden. Thema: "Niet zien en toch vertrouwen". Schriftlezing: Johannes: 20, 19-31. Koor: "Musica Sacra".
- **Zondag 14 april 10.00 uur. 3^e Zondag van Pasen:** Voorganger: Frans van der Mark. Thema: "Werp je netten uit". Schriftlezing: Johannes 21, 1-19. Koor: Gregoriaans Koor.
- **Zondag 21 april 10.00 uur. 4^e Zondag van Pasen:** Voorganger: Bob Bodaar. Thema: "De Goede Herder". Schriftlezing: Johannes 10, 27-30. Koor: "Musica Sacra".
- **Zondag 28 april 10.00 uur. 5^e Zondag van Pasen:** Voorganger: Joost Koopmans. Thema: "Onvoorwaardelijke liefde". Schriftlezing: Johannes 13, 31-35 Koor: Gregoriaans Koor.

DIVERSEN

- ❖ Afgelopen maand hielden we met de liturgische medewerkers een evaluatie over de vieringen van de afgelopen maanden. De bevindingen waren positief. Elders in deze *Kerk-Krant* leest u er meer over. We gaan dus door op de "nieuwe voet" en willen die nog verder ontwikkelen.
- ❖ Na oproep voor een voorjaars schoonmaak van de kerk gaven zich zo'n zes mensen op. Uiteindelijk hebben drie mannen de klus geklaard. Hulde en dank!
- ❖ In het maart-nummer van *De Roerom* (postbus 90105 5000LA Tilburg) staat een verhaal over onze dirigent Ed Kronenberg: *Met hart en ziel en kritisch.*

SACRAMENT VAN BEMOEDIGING

Op zondag 3 maart werd tijdens de eucharistieviering de ziekenzalving, het sacrament van bemoediging, toegediend aan elf leden van het augustijnen-convent en aan tien vaste bezoekers van onze kerk. Het was een ingetogen viering die bij veel mensen gevoelens van grote tevredenheid heeft losgemaakt. Onderstaand treft u drie reacties aan alsmede enkele foto's die een goede impressie geven van deze mooie viering.

Korte tijd geleden kregen de mensen uit de *Augustijnenkerk* de kans mee te mogen doen aan een viering speciaal gewijd aan de Ziekenzalving. Dit konden we samen doen met de paters. We vonden dit een bijzonder mooie gelegenheid. Wij zijn oud en ziek en hadden al eerder gedacht aan het Sacrament voor de Zieken maar in de parochies wordt daar weinig of geen aandacht aan besteed.

Na onze aanmelding werden we uitgenodigd om deel te nemen aan de voorbereidingsmiddag op 18 februari. We werden ontvangen door de paters in de groene zaal van het klooster. Eerst koffie natuurlijk, dat geeft spraakwater! De mensen werden aan elkaar voorgesteld en aan de paters die zouden voorgaan. Er werd ons gevraagd naar onze persoonlijke redenen. De paters gaven uitleg en het leek ons meteen al iets moois te worden: het *Sacrament van Bemoediging*, een steun voor het laatste stuk van ons leven.

Op zondag 3 maart waren in de kerk de voorste vijf rijen gereserveerd voor degenen die de ziekenzalving zouden ontvangen. Buiten stond pater Mulder ons al op te wachten waardoor we ons meteen op ons gemak voelden. De viering begon met het openingslied *Roept God een mens tot leven*. Een prachtig begin, een lied dat alles zegt en zo mooi eindigt en waarin we zingen dat we voor anderen leven en dat we de dood zullen doorstaan en dat we na dit leven eeuwig bij God mogen zijn. Met zo'n vooruitzicht zal het laatste deel van ons bestaan een vreugde zijn.

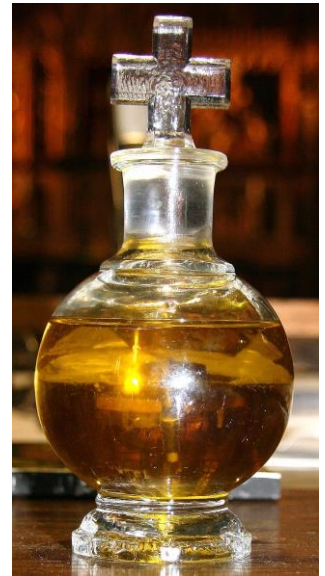

zegening van de olie

Na de overweging van pater Clement volgde de toediening van het *Sacrament van Bemoediging*. De deelnemers kwamen om de beurt naar voren en kregen persoonlijk de zalving.

Het was een heel mooie ervaring en we waren blij dit Sacrament te hebben mogen ontvangen. Tijdens onze ontmoeting bij de koffie werden handen geschud en bedankjes uitgewisseld voor deze mooie ochtend.

Mevrouw Corrie Potting

GENADE

Na de viering bij de koffie in de *groene zaal* was merkbaar met wat een blijdschap en waardering het *Sacrament van het Oliesel*, dit feest van *Bemoediging* was gevierd. Alsof de overvloed van genade tastbaar was. Wij hebben het vertrouwen, de zekerheid, dat God ons bijstaat en met ons is op onze laatste reis.

Maar meer nog dan voor ons zelf, hebben wij Gods hulp van node, bij waar wij ons als ouders, als grootouders, zorgen over maken. Hoe vinden onze kinderen, ons nageslacht waar wij ons zo verantwoordelijk voor voelen, de weg naar God in deze tijd.

Overtuigd van Gods zorg voor ons ook in deze, hebben wij met groot vertrouwen, maar vooral met grote dankbaarheid, dit *Sacrament van Bemoediging* ontvangen.

Mevrouw Adele Schneiders

TERUGBLIK

Laatste sacrament of *Heilig Oliesel* zo staat de huidige ziekenzalving in onze herinnering. Individuele sacrale handelingen voor individuele zieken. De voorbereiding op de collectieve ziekenzalving gaf ons een andere kijk op dit sacrament van bemoediging, zoals het nu ervaren wordt. Terwijl door de priester een gebed werd uitgesproken, drukte de handoplegging van allen deze bemoediging uit. De zalving: een kruisje met olie op voorhoofd en handen.

Deze zalvingen symboliseerden voor mij het tot rust brengen van denken en doen om hart en ziel te richten op hoop en vertrouwen. In een indrukwekkende oratie schetste de Prior Provinciaal onze levenslange zoektocht naar God met al zijn ups en downs en met ons vaak zo verwarrende Godsidee. Vooral de steeds herhaalde belofte: 'Ik zal er zijn' als telkens opnieuw geboden kans, betekent toch ook de uiterst denkbare bemoediging. De oratie werd afgesloten met een korte beschouwing van de noodzakelijke dragende en zelf gedragen gemeenschap, voor ieder nodig om hoopvol te kunnen blijven voortgaan. Wat tevens dient te worden vermeld is het feestelijke karakter van de Eucharistieviering. Vier priesters in prachtige gewaden, wierookgeur, koor en orgelspel. Een dienst waar je blij van wordt, zo hoorde ik later bij het koffiedrinken. Deze nieuwe ritus werd met eerbied door velen meebeleefd. Paters Augustijnen dank!

Een deelnemster

OP WEG NAAR EEN LEVENDE LITURGIE

deel 4 van de vervolgreeks over de betekenis van de liturgie

Elke zondag een beetje Pasen

Samen met andere liturgisten pleit ik er voor, de Paaskaars het héle jaar in alle vieringen brandend te houden en deze niet vanaf Hemelvaartsdag te doven. Het verhaal in het eerste hoofdstuk van de Handelingen van de Apostelen vertelt iets over zowel Pasen als Pinksteren: degene die heenging naar de Vader blijft in de Geest aanwezig. Zijn licht verdwijnt niet na veertig dagen!

Elke zondag alleluia!

Als de tweede lezing (uit de brieven van Paulus) wordt weggelaten, vervalt ook vaak de alleluia-zang. Maar het is jammer om het alleluia alleen te zingen tijdens de paastijd, omdat de opstanding van Christus elke zondag gevierd wordt. Het alleluia-gezag (vaak met evangelievers) heeft iets vrolijks en leidt de woorddienst tot zijn hoogtepunt: de lezing van het evangelie.

Joost Koopmans

De drie Maria's aan het graf.
Jan van Eyck, Museum Boymans
van Beuningen, Rotterdam

DE HOOGSTRAATGEMEENSCHAP

Door wie wordt deze gemeenschap gevormd, wat beweegt deze mensen en wat zijn hun activiteiten

De *Hoogstraatgemeenschap* is een samenlevingsverband van vier zusters (*Congregatie Zusters van Schijndel*) en vier leken (waaronder een echtpaar) die de aandacht richt op vluchtelingen en op het behoud van de aarde. De gemeenschap, ontstaan in 1983 en gevestigd in het *Kloosterhof van Gestel*, werkt intensief samen met andere groeperingen die hier wonen zoals de *Emmaus-groep*, *Jeugdzorg de Combinatie*, *Vluchtelingen in de knel*, *Omslag*, *Indigo-Wereld* en de *Grieks-Orthodoxe Kerk*. Al deze groepen vormen samen een inspirerend verband waarbij de *Hoogstraatgemeenschap* zich zeer thuis voelt. Jezus en Vincentius de Paulo zijn hun voorbeelden en de Bijbel is hun inspiratiebron.

Gerard van de Ven, een van de leden van de *Hoogstraatgemeenschap*, vertelt waar men mee bezig is: *Allereerst het geven van onderdak aan vluchtelingen: vanaf 1983 tot nu toe 150 in getal. Wat leren wij (Hoogstraatgemeenschap) veel van die mannen, vrouwen en kinderen uit heel veel verschillende landen: hun gastvrijheid, hun respect vooral voor ouderen, hun fierheid. We zien ook hun trauma's, hun onzekerheid voor de toekomst. En wat is het nodig om bewustwording te bevorderen naar overheden, kerken en individuen toe: hier gebeurt schending van mensenrechten. We moeten leren humaan om te gaan met vreemdelingen. Er is een netwerk opgericht om informatie te verspreiden. (zie: www.humaanomgaanmetvluchtelingen.nl)*

Een tweede initiatief sluit aan op het Politiek Avondgebed van Dorothee Sölle; nu 'De Vierde Kamer': 150 bijeenkomsten sinds 1983 om bewust te blijven wat er in de wereld gebeurt en om te kijken wat je daar zelf of met elkaar aan kunt doen vanuit de bronnen van het leven. Onze aandacht voor de aarde heeft zich van hieruit tot een hedendaags levensprogramma ontwikkeld.

We zijn dankbaar, dat we een gemeenschap mogen vormen en elkaar mogen aanvullen in ons verlangen naar een leefbare wereld. Een Grotere Werkelijkheid heeft ons bij elkaar gebracht. We zijn dankbaar, dat vrijwillig(st)ers ons helpen en dat er een kring van mensen is gegroeid, die elke derde zondag van de maand bij elkaar komt. We bouwen elkaar op. Ook zijn we blij met de andere diaconale plekken in de stad. We staan niet alleen.

Wie meer over deze inspirerende mensen wil weten, verwijzen wij naar:
Hoogstraatgemeenschap
Hoogstraat 301a
5654 NB Eindhoven
www.hoogstraatgemeenschap.nl

Bijeenkomst van de Hoogstraatgemeenschap
Op Goede Vrijdag op Schiphol.

De verloren zoon en de barmhartige vader

Op de vierde zondag van de veertigdagentijd lezen we dit evangelieverhaal volgens Lucas 15, 1-32. Nogal wat mensen vroegen om de tekst van de overweging die toen gehouden werd.

De uitnodigende Christus

Iedere periode is op zoek naar een Christusfiguur die voor zijn eigen tijd herkenbaar is. Het H.Hartbeeld op de torenspits van onze kerk is een markant voorbeeld van de plaats die de kerk in de samenleving van de 19^e eeuw wilde innemen. Torensporten concurreerden met fabrieksschoorstenen, en te midden van het opkomend a-religieus socialisme en communisme vormde het H.Hart van Jezus een brandpunt van liefde en waarheid. Wat mij nú aanspreekt in dit beeld zijn de uitgestrekte armen waarmee Jezus iedereen uitnodigt tot hem te komen. Is dat ook niet het beeld dat Lucas van Jezus schetst in het evangelie van vandaag? De uitnodigende Jezus met zijn welwillende houding, ook tegenover mensen die er volgens de officiële normen niet bij horen? De Farizeeën en Schriftgeleerden morren immers over zijn omgang met tollenaars en zondaars! En dan vertelt Jezus hen de parabel van de verloren zoon en de barmhartige vader. Met uitgestrekte armen ontvangt die vader zijn dood gewaande zoon. Die hoeft niet eerst een hele schuldbelijdenis voor hem uit te spreken, nee, hij snelt hem tegemoet en verwelkomt hem met een kus. Barmhartig en warmhartig, niks opgeheven vingertje, niks buigen in het stof om weer genade te krijgen. Maar de oudste zoon denkt daar heel anders over. In hem projecteert Jezus zijn critici, degenen die vinden dat het goede beloond en het kwade gestraft moet worden. En wat goed is vinden ze duidelijk. Dat zijn de geboden zoals ze door de officiële leer worden uitgelegd. En het kan best zijn dat die officiële leer klopt, maar mensen uitsluiten omdat hun leven anders verloopt dan de leer voorschrijft, doet Jezus nooit. Hij treedt niet oordelend of veroordelend op, hij is even uitnodigend en welwillend als de vader van de verloren zoon. Deze vader, die het beeld van God is, heeft een ruim hart, waarin plaats is voor velen. Zo probeert hij ook het hart van zijn oudste zoon te verruimen. Prima dat je zo je best doet, maar het gaat toch niet alleen om onze eigen zaak. We moeten onze deuren open houden voor hen die anders zijn, voor hen die, in jouw ogen althans, niet zo perfect zijn. Laat de ander mee profiteren van jouw rijkdom. Het is zoals drugpastor Peter Dullaert eens antwoordde op de vraag waarom hij het uithield met zijn bijzonder pastoraat: 'van wie veel ontvangen heeft, mag ook veel gevraagd worden.' Geen wonder dus dat Jezus zo'n grote aanhang had bij mensen die er volgens de officiële normen niet bij hoorden.

De uitnodigende kerk

Heeft hij die aanhang nog? Ik denk niet waar het veroordelende vingertje wordt opgeheven...waar leiders van kerken menen dat ze bijbelteksten volgens één bepaalde leer moeten uitleggen... waar mensen die anders-geaard of gevaren zijn, worden uitgesloten. Ik heb grote moeite met kerkleiders die kiezen voor een kleine, zuivere kerk...die regels belangrijker vinden dan mensen die ze moeten onderhouden. Natuurlijk moeten er in een gemeenschap voorschriften zijn die het leven regelen, maar mensen blijven mensen met hun eigen beperktheden en het leven is pluriformer dan welke uniforme voorschriften ook. Daarom herken ik me in bisschop Augustinus die vanuit zichzelf weet dat de mens een spannings-

veld is tussen goed en kwaad en daarom tegen de scherpslijpers zegt: 'het heeft geen zin altijd met de vinger naar anderen te wijzen. Zoek niet de ongerechtigheid uit te roeien als iets vreemds buiten jezelf, zie wat er in jezelf met jou strijdt.' Daarom kiest hij voor een volkskerk, waar iedereen welkom is. Laat de beoordeling maar aan God over; onze enige wet is de onderlinge liefde.

De barmhartige kerk

Herkenden wij ons in de jaren zestig ook niet in die andere bisschop, de Brabantse Bekkers, toen de kwestie van de geboortebeperving aan de orde kwam? 'Dit is een gewetenszaak van het echtpaar, waarin niemand treden mag', zei hij toen. En verder: 'zielzorger of welke raadgever ook moet zoveel mogelijk dat eigen geweten tot zijn recht laten komen.' Zijn opstelling werd toen als een bevrijding ervaren. In deze geest kunnen we nú zeggen: als iemand wordt aangesproken en geïnspireerd door Jezus en zijn beweging dan hoort hij erbij en mag niet worden buitengesloten op grond van een leefwijze, waartoe hij/zij zich in eer en geweten geroepen voelt en waardoor niemand kwaad wordt berokkend. Wat fijn als mensen van goede wil langs vele omwegen weer een geloofsgemeenschap vinden waar ze zich welkom weten. Dan zal er feest en vreugde zijn omdat hij/zij weer een thuis heeft gevonden.

De bevrijdende kerk

Eens was het Christusbeeld boven op onze toren bedoeld als een dam tegen het opkomend socialisme; wat mij betreft bieden de uitgestrekte armen nú een alternatief voor de opgeheven veroordelende vinger. Als geloofsgemeenschappen –als wij dus- ons inzetten om barmhartig en warmhartig kerk te zijn, dan zal Christus weer winnen aan aanhang, zeker bij mensen die zich nú door een harde opstelling van kerk of maatschappij voelen buitengesloten.

Joost Koopmans

ENKELE BERICHTEN

Vastenactie

De opbrengst van de vastenactie voor het geteisterde volk van Honduras bracht 937,64 euro op. Hartelijk dank aan alle gevers!

Goede week en Pasen

Opvallend genoeg waren bij de viering op Palmzondag de meeste mensen aanwezig: ruim 230! Op Paaszondag werden ruim 200 mensen geteld, en bij de Paaswake zo'n 150. Op Goede Vrijdag het zelfde aantal en bij de viering op Witte Donderdag zo'n 85. Iedere viering ademde een eigen sfeer en mensen waren betrokken aanwezig. Dank aan allen die zich hebben ingezet voor het bereiken van die sfeer.

Orgel

De droge winterweken in maart hadden niet alleen een ongunstig effect op mensen met longproblemen, ook de 'longen' van ons orgel droogden zodanig uit, dat een extra reparatie in de goede week nodig was. Dat betekent extra uitgaven. We hopen de kosten te kunnen dekken door uw kerkbijdrage en via de collecte...

GREGORIAANS EN MISLITURGIE (deel 3)

door Paul Horbach

In mijn laatste bijdrage geef ik aan hoe de misliturgie door mij (soms) wordt beleefd. De gregoriaanse gezangen zijn daarbij van belang, want zij verdiepen mijn ontvankelijkheid voor het mysterie dat in de mis plaatsheeft. In dit vervolg baseer ik me op het octaafschema van de vorige bijdrage.

I Viering van het Woord

In de Viering van het Woord word ik vooral als persoonlijkheid aangesproken. Het *geloven* staat centraal. Ik word aangespoord me te openen, ontvankelijk te worden voor 'mijn' ziel en vooral voor Gods Woord.

Do : Intocht

De intocht van de priester. Licht breekt door in de duisternis en raakt je aan. De stem van het geweten wordt gehoord. Er is actieve bereidheid om me te richten op de Heilige. Vanuit het donkere westen trekt de intocht naar het altaar in het oosten waar de zon opgaat. Het altaar is de plaats waar hemel en aarde samenkomen. Symbolisch geeft de intocht aan dat ik me wil omkeren, meer verticaal gericht wil zijn. De *Introïtus* is het gregoriaanse begeleidingsgezag van deze intocht. De inhoud van dit gregoriaans gezang typeert de viering die komen gaat. Het gezang bevat in de kern wat gehoord gaat worden en verinnerlijkt mag worden. Net zoals in de Do eigenlijk al het hele octaaf meeklinkt.

Re: Schuldbelijdenis

Ik voel berouw in het hart omdat het besef doorbreekt dat ik 'zondig' ben, afgekeerd van de Heilige. Daarom wordt het *Kyrië* gezongen. Heer, Christus, ontferm u over ons. Ontferming over mijn menselijke tekortkomingen. Onmiddellijk gevolgd door het jubelende *Gloria*. Kyrië en Gloria horen bij elkaar. Wat heeft het immers voor zin om vergeving te vragen als het geloof ontbreekt dat deze vergeving er ook echt kan zijn? Juist dit geloof is het, dat in de *Gloriahymne* wordt uitgezongen

Mi: Lezingen

De lezingen geven mij hopelijk inzicht in mijn motieven in doen en laten. De eerste lezing uit het Oude Testament wordt gevolgd door het beschouwende *Graduale*. De tweede lezing veelal uit het Nieuwe Testament door het jubelende *Alleluia*. In het Alleluia klinkt de dankbaarheid door voor het ontvangen van Gods Woord. Meteen daarop volgt de derde lezing, het Evangelie, waarin wij de boodschap van Jezus Christus ontvangen. De betekenislagen worden door de preek – hopelijk – toegankelijker. Het verbaast niet dat de inhoud van de twee propriumgezangen uitweidingen zijn van de Introïtustekst en aansluiten op de inhoud van de twee eerste lezingen.

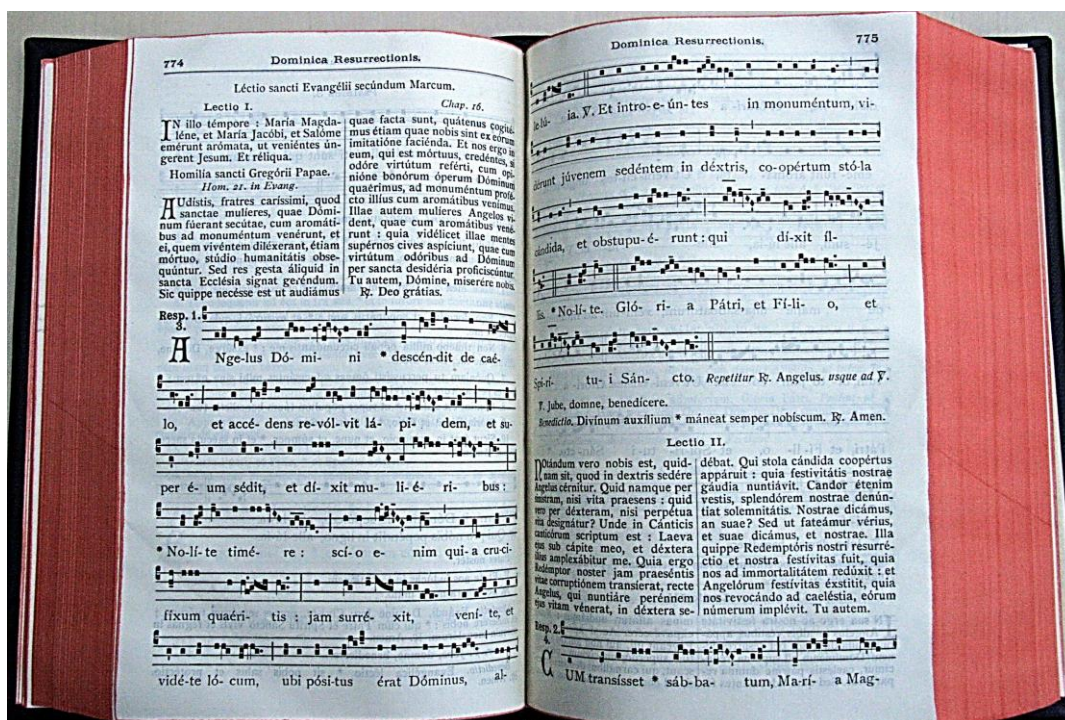
De lezingen en gezangen helpen mij te richten en innerlijk ruimte te maken voor de liefdeskracht van God, de heilige Geest. Als wij luisteren met een ontvankelijke instelling, wordt ons geloof gesterkt en 'onze' ziel gevoed. In de misviering van onze kerk is één lezing vervallen en ook – helaas vind ik – de beide gregoriaanse gezangen.

II Viering van de Tafel

Tijdens de Viering van de Tafel is er meer stilte, minder eigen activiteit. *liefde* staat centraal. 'Mijn' ziel mag worden aangeraakt, is ontvankelijk, hoopt en ontvangt

Fa: Offerande

Door het licht van de liefde worden we in staat gesteld 'onze' bezittingen op het altaar aan te bieden aan de Heilige. Voor mij betekent dat op iets van mijn egocentrisme wordt aangeboden. Hier past bescheidenheid, maar toch is dit een liefdesdaad, een bereidheid tot geven, hoe beperkt misschien ook. Op het innerlijke altaar, diep in mystieke hart, kan in meditatieve stilte zuivering en omvorming aan me gebeuren. Niet door eigen activiteit, maar uitsluitend door genade. Dit offer markeert het opzij treden van de persoonlijkheid om meer ruimte te maken voor de ziel. Hoe meer de persoonlijkheid zich ontledigt, hoe meer de innerlijke ziel zich toont. De schola zingt het ingetogen *Offertorium*. Van oorsprong is dit een begeleidingsgezang. De offergaven van de aanwezigen en het brood en de wijn worden van achter de kerk naar het altaar gebracht.

Sol: Consecratie

Ik kniel voor het verlossingsmysterie dat eeuwig plaatsheeft en in het tijdelijke nu tegenwoordig is. Tijdens de eucharistie wordt het verlossend offer van Christus' Lichaam en Bloed beleefd, dat onder de gedaante van Brood en Wijn, op het altaar plaats vindt. Dit mogen we bij de communie ontvangen in ons hart, ons innerlijk altaar.

Op dit heilige moment van de consecratie is er een verticale verbinding tussen de biddende gemeenschap en de engelen in de hemelen. Het eeuwige hemelse doorkruist het tijdelijke aardse. Op de altaren. De vreugde van dit samenkomen wordt uitgezongen in het *Sanctus*. Engelen, Krachten en Machten zingen in de hemelen onophoudelijk het driewerf Heilig, Heilig, Heilig en wij sluiten ons aan bij deze hemelse en universele lofprijzing. Dit centrale moment in de liturgie wordt passend verklankt door de sol. De sol is immers de centrale noot waar het hele octaaf omdraait.

La: Onze Vader – Vredesgebed

De diepe ervaring van de eucharistie roept in de ziel zacht berouw op. Hoewel de ziel verlangt te worden opgenomen in het Mystieke Lichaam van Christus, is daar het innerlijk nederig besef van niet waardig zijn. Daarom wordt het *Pater Noster* en het *Agnus Dei* gezongen. *Pater Noster*, het Onze Vader, we zingen biddend dat onze innerlijke wil de Wil van God mag weerspiegelen. In het *Agnus Dei* herhaalt de ziel wat de persoonlijkheid daarvoor in het Kyrië zong: Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm u over ons en geef ons de vrede.

Si: Communie

Bij de communie participeren we even aan de heerlijkheid van de Heilige. 'Onze' ziel ervaart wat het betekent verenigd te zijn met Hem. Het beperkte 'ik ben' mag misschien even opgenomen zijn in het absolute 'IK BEN'. Contemplatieve stilte. Weliswaar nog in een diffuus licht, maar het verlangen om te mogen behoren bij de hemel van zielen wordt gevoed. Het *communio* is het begeleidingsgezag bij het ter communie gaan van de gelovigen. De inhoud van de *communio* sluit aan op de boodschap van het Evangelie. Er worden psalmverzen gezongen, die als het ware de liturgische viering samenvatten.

Si-DO

De Si-klank vraagt om vervulling in de hoge DO. Maar steeds stopt mijn opgang hier. De vervullende vereniging blijft wijken. Ik word door de *Zegen* heen gezonden weer naar de 'horizontale' wereld. Hier wordt eigenlijk het *Ita Missa est* gezongen, maar dat gebeurt niet vaak meer. De Zegen geeft mij hopelijk kracht om wat in de mis ontvangen werd in de dagelijks leven enigszins uit te dragen. Echter het blijft vallen en opstaan. Door de liturgie, steeds herhaald met andere accenten, lijk ik wel 'armer' te worden en meer toegerust. Ik raak ervan doordrongen dat het geschenk van mijn leven ten volle geleefd moet worden, maar wel transparant 'naar boven'. Dan kan ik dankend teruggeven aan Hem waarvan alles wordt ontvangen. Dat is brug zijn tussen hemelen en aarde. Het is de navolging van Christus (maar wel op een *lager* octaaf).

Maar wat een opgave!

Paul Horbach

BERICHTEN UIT DE AUGUSTIJNSE GEMEENSCHAP

door Dolf van der Linden O.S.A.

Pater Arnold Neijzen te gast

In ons convent is momenteel pater Nol Neijzen onze bijzondere gast. Hij is een van onze pioniers bij de Papoea's waar hij in 1959 naar toe is gegaan. Met ongelooflijk veel enthousiasme heeft hij daar met andere medebroeders onze missie zeer goed van de grond gekregen zodat er nu een bloeiende augustijnse gemeenschap bestaat. Na een rust- en herstelperiode in ons klooster hoopt hij weer terug te keren naar West-Papoea.

Het archief van de Nederlandse Augustijnen Provincie in Mariën­hage

Vanaf de oprichting van de Nederlandse Provincie van de Augustijnen in 1895 zijn de archieven van de Provincie opgeslagen in het klooster Mariën­hage. De archieven bevatten dossiers over alle mogelijke zaken de Provincie betreffende: bestuurszaken, de scholen, de parochies, relaties met het centraal bestuur van de Orde in Rome, met de bisschoppen, met religieuze groeperingen, met onze missies in Bolivia, West-Papoea en Frankrijk. Alleen al het bestuursarchief omvat meer dan 6.000 mappen. Sinds de oprichting van onze provincie zijn er 344 augustijnen overleden. Ook zij lieten archiefstukken na. Op den duur zal ons archief bij het Utrechts Stadsarchief worden ondergebracht. Bij een inspectie door deze archiefinstantie bleek dat alle dozen met metalen clips vervangen moeten worden door dozen zonder metalen delen en dat alle omslagen vervangen moeten worden door omslagen van zuurvrij-papier. Ook alle nietjes en paperclips moeten verwijderd worden. Al met al een enorme hoeveelheid werk. Pater Nico Beumer, de directeur van ons archief, heeft gelukkig een aantal vrijwilligers gevonden die hem uitstekend helpen. Hij zegt dat hij nu een geolied team heeft gevormd om samen dit monnikenwerk te volbrengen. Pater Beumer is hier zeer dankbaar voor en wil via dit bericht hulde brengen aan deze groep.

De zondagsviering is ook conventsviering

Omdat we op zondagmorgen maar één viering hebben (en terecht!) zijn bij deze viering ook de medebroeders van ons convent Mariën­hage aanwezig. Niet iedereen is erbij want sommige medebroeders zijn op zondagmorgen nog actief als voorganger in andere kerken. Toch vinden we dat onze aanwezigheid nogal passief is; we zitten in de koorbanken of ook wel in de kerkbanken. En dat is het dan! Deze toch wat passieve houding willen we graag veranderen. Daarom hebben we besloten –vanaf de zondag ná Pasen- dat niet alleen de voorganger plaats neemt op het priesterkoor en achter het altaar, maar ook een aantal medebroeders zodat de inbreng van ons convent groter en zichtbaarder wordt dan we tot heden gewend zijn. We denken aan ongeveer vier of vijf medebroeders die dan namens het convent mee voorgaan in de zondagse viering en hopen daardoor sterker te benadrukken dat we SAMEN Eucharistie vieren.

prior Louis Mulder osa

BERICHTEN UIT DE WERELDKERK

door Jacinta Speijer

Opvolger paus Benedictus XVI: Jorge Mario Bergoglio Paus Franciscus

Enkele dagen voor het conclaaf spreekt *Kardinaal Bergoglio* (tijdens een van de algemene congregaties) over "purificazione": de Kerk, zegt hij, moet schoongemaakt worden. Wat later geeft hij aan de 115 kiesgerechtigde kardinalen zijn overwegingen mee: (1) de noodzaak van evangelisering: de Kerk moet samen met de mensen oplopen en haar tempo aanpassen aan de armen. (2) Het is ondenkbaar om de herder op de berg te hebben en de kudde in de vallei, m.a.w. de nieuwe paus moet uit een land komen waar veel katholieken wonen. (3) Laat niet honger naar macht maar gevoel voor verantwoordelijkheid de drijfveer zijn. (4) We moeten overgaan van een Kerk die regels stelt naar een Kerk die het geloof bevordert en overdraagt. In dezelfde periode laten enkele "media-freudige" Amerikaanse kardinalen weten "dat zij op zoek zijn naar een paus die ruimhartig is, een echte herder, een heilig man die in staat is het Evangelie over te brengen". Daarmee verwoorden zij de wens van zeer velen.

Na een kortstondig conclaaf wordt op 13 maart 2013 de 76 jarige Jezuïet en Argentijnse kardinaal Jorge Mario Bergoglio tot paus verkozen. Zijn antwoord op de uitslag is als volgt: "Ik ben een grote zondaar, maar vertrouwend op de barmhartigheid en het geduld van God, en in het lijden, aanvaard ik..."(het pausschap). Jorge Mario Bergoglio staat bekend om zijn aandacht voor de zwakkeren in de samenleving, zijn sobere levensstijl, wars van opsmuk, zijn terugkeer naar de basis van het geloof, het nabij zijn van mensen, die hij wil verbinden, en zijn hervormingsgezindheid. Hij richt zich bij voorkeur tot "de mensen van goede wil".

Op Goede vrijdag woont de paus in het Colosseum de kruisweg bij. Hij zegt: "Het woord van het kruis is ook het antwoord dat christenen bieden in het aanschijn van het kwaad. Christenen moeten het kwaad beantwoorden met het goede en het kruis opnemen zoals Jezus deed". In zijn Paasboodschap doet de paus een oproep tot vrede, vooral in het Midden-Oosten, Afrika en op het Koreaanse schiereiland. "Christus", zegt hij, "is onze vrede". Paus Franciscus ziet het liefst dat wij ons inzetten, voorgaan op de weg naar binnen, het hart, het geloof, de band met God. En daarbij gaat het uitdrukkelijk niet om het uiterlijke, maar om de binnenkant. Een veelbelovend begin van het pontificaat van Franciscus I.

VERSLAG BIJEENKOMST WERKGROEP LITURGIE

Op maandag 18 maart kwam de Werkgroep Liturgie bijeen om de liturgische ontwikkelingen en ervaringen van de laatste drie maanden te evalueren. De deelnemers van dit gesprek waren acolieten, kosters, lectoren, enkele koorleden, Joost Koopmans (voorzitter), Piet Vermeeren en Carla Piscaer. Van het besprokene treft u onderstaand een kort verslag aan.

De aanwezigen zijn over het algemeen tevreden met de gewijzigde gang van zaken. Het is fijn dat er in open overleg over verschillende zaken gesproken kon worden en dat daarop ook weer enige wijzigingen in de liturgie zijn toegepast. Het geheel van de vieringen is dichterbij gekomen en is daardoor minder afstandelijk geworden. Het is jammer dat een paar acolieten zijn opgestapt; en door Joost wordt aangegeven dat gezocht wordt naar wat jongere mensen en de aanwezigen wordt gevraagd hieraan ook aandacht te besteden. Opgemerkt wordt verder dat de lezingen en gezangen goed bij elkaar worden uitgezocht en ook het nieuwe misboekje werkt goed. Verder wordt gevraagd om het Onze Vader ook weer te zingen, dit was tenslotte gebruik in de kerk en de mensen kennen dit. Piet Vermeeren ziet juist het Onze Vader liever gebeden. Het is duidelijk dat de kerkbezoekers nog moeten wennen aan het meezingen, maar dat vergt tijd.

Joost Koopmans rondt het informatierondje af met de opmerking dat hij het heel plezierig vindt dat deze bijeenkomst veel positiever is dan de eerste. Zijn intentie is om de kerk naar de mensen te brengen en vandaar dat hij graag in open discussie de liturgie vorm wil geven. Augustinus zegt: *we zijn onderweg en daarbij hoort ook dat jezelf meedenkt*. Het is plezierig dat we in open dialoog elkaar gevonden hebben. Hij heeft inmiddels ook veel positieve reacties ontvangen op de in de afgelopen tijd gehouden preken. Hij hoopt dat dit ook jongeren zal trekken, want geloven is vertalen en dan in de taal van deze tijd.

Piet Vermeeren gaat nog even in op de geslaagde Carnavalsmis: qua organisatie is hier veel energie in gestoken en dat heeft het beoogde rendement opgeleverd. We zijn een gemeenschap en dat is meer dan carnaval. De Augustijnenkerk wil gastvrijheid uitstralen en samen onderweg zijn. Daarnaast een eigen gezicht laten zien naast de vele kerken die sluiten en meer regels invoeren.

Tenslotte wordt een wensenlijstje geformuleerd:

- Zondagsmis verplaatsen naar 10.30 uur
- Het *Onze Vader* weer zingen
- Werving nieuwe acolieten
- Jongeren actief benaderen voor deelname aan activiteiten
- Deelname vrouwen bevorderen; wellicht ook als acolieten
- In mei en oktober meer Maria-liederen
- Kerkbezoekers meer vragen te gaan staan; dit geeft meer betrokkenheid
- Opfriscursus lectoren in de zomer.

Joost Koopmans beëindigt de vergadering met dank aan de aanwezigen voor de positieve inbreng .

Carla Piscaer

UIT EEN PREEK VAN AUGUSTINUS

We zingen halleluia. Dat is fijn, dat is vrolijk, vol blijdschap, genoeg en zaligheid. Toch worden we het moe als we altijd halleluia zouden zingen. Maar wanneer het telkens op een bepaalde tijd van het jaar er weer is, hoe fijn is het dan als het terugkeert, en wat een verlangen laat het in ons achter als het ophoudt. De blijdschap zal daar toch niet van dien aard zijn dat ze ons tegen gaat staan?

Nee, natuurlijk niet. Mocht iemand vragen: "Maar hoe komt het dan, dat daar altijd blijdschap is, en dat die nooit in weerzin omslaat?"

Als ik u in dit leven iets laat zien wat u onmogelijk kan tegenstaan, gelooft u vast wel dat het daar helemaal zo zal zijn. Men kan genoeg krijgen van eten, van drank, van theater, hier genoeg van krijgen, daar genoeg van krijgen, maar niemand heeft ooit genoeg gekregen aan zijn eigen gezondheid. Zoals men hier dus, in het sterfelijk bestaan van het lichaam, in deze broosheid, in deze afkeer en last van het lichaam nooit weerzin kan krijgen tegen gezondheid, zo zal men daar nooit genoeg krijgen van genegenheid onsterfelijkheid en eeuwigheid.

Augustinus (Lightner Museum Florida)

Kansen voor Augustijnenkerk

Tijdens de eucharistieviering van 24 maart j.l. heeft provinciaal pater Paul Clement een uiteenzetting gegeven over de gesprekken die er gaande zijn tussen de Nederlandse Orde der Augustijnen en de Gemeente Eindhoven over de toekomst van de Augustijnenkerk. In zijn huidige eenzijdige functionaliteit als katholiek bedehuis, is er voor het kerkgebouw geen toekomst meer. Het Ordebestuur prijst zich dan ook gelukkig dat er gesprekken op gang zijn gekomen met de Gemeente Eindhoven waarin in open overleg wordt besproken wat de toekomst-mogelijkheden zouden kunnen zijn die zowel voor de katholieke gemeenschap als voor de Gemeente perspectiefrijk zijn. Over de status van deze gesprekken en over de ideeën die er thans leven, is er een kleine brochure verschenen onder de titel "Kansen voor de Augustijnenkerk" van de hand van pater Paul Clement. U kunt dit pamflet bestellen via de redactie van de Kerk-Krant of via het klooster Mariënhage.